

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/154/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515010205
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2515010205.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovaného A. N., pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 , ods. 3 písm. a) Trestného zákona, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany zo dňa 5.9.2016, č.k. 1Nt/19/2015-59, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 8.9.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť obžalovaného A. N., nar. X.XX.XXXX zamietla.

odôvodnenie:

Okresný súd Piešťany uznesením zo dňa 5.9.2016, č.k. 1Nt/19/2015-59 rozhodol, že podľa § 403 Trestného poriadku z dôvodu § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku sa obžalovaný A. N. berie do väzby. Lehota väzby začne plynúť okamihom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1Nt/19/2015 zo dňa 05.09.2016 o 11.15 hod. a bude sa vykonávať v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov. Zároveň súd rozhodol, že podľa § 80 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku súd u obžalovaného nenahrádza väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Vydaniu tohto uznesenia predchádzalo uznesenie Okresného súdu Piešťany zo dňa 5. 9. 2016, číslo konania 1Nt/19/2015 - 56, ktorým tento súd rozhodol o povolení obnovy konania vedeného proti odsúdenému A. N. v časti výroku o treste v trestnej veci Okresného súdu Piešťany spisová značka 2T/166/2010 a zároveň zrušil v časti výrok o treste rozsudku zo dňa 7. 3. 2012 spisová značka 2 T/166/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 26. 6. 2012 v k spisová značka 3 To/47/2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby podľa § 403 Trestného poriadku podal obvinený, bezprostredne po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú bližšie odôvodnil jeho obhajca tým, že obžalovaný je výkone trestu odňatia slobody neprerušene viac ako 10 rokov a jeho väzba z tohto pohľadu už v súčasnosti nie je potrebná. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu SR. Tvrdí, že po povolení obnovy konania prichádza do úvahy uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, ktorej minimálna výmera je 10 rokov. Môže sa tak stať, že vo väzbe výkone trestu bude dlhšie, ako bude dĺžka novo uloženého trestu. Zdôraznil, že podľa ustálenej súdnej praxe je na trvanie dlhšie trvajúcej väzby nutne splniť i tú podmienku, že príslušné orgány konajú plynule a urýchlene. Od podania žiadosti o povolenie obnovy konania však uplynul približne 1 rok, kým okresný súd o nej rozhodol. Prokurátor sa práva na podanie sťažnosti vzdal.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

- a) nie je prípustná,
- b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
- c) nie je dôvodná.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči rozhodnutiu, proti, ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo sťažnostný súd zistil nasledovné.

Vyššie citovaným uznesením Okresného súdu Piešťany, ktorým bola povolená obnova konania v prospech obžalovaného, došlo k zrušeniu výroku o treste uvedeného v rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 7. 3. 2012 číslo konania 2T/166/2010 - 271 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 26. 6. 2012 číslo konania 3To/47/2012 - 332, ako aj k zrušeniu všetkých rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Po povolení obnovy konania bude teda úlohou okresného súdu znovu rozhodnúť o treste pre obžalovaného, pričom výrok o vine zostal nedotknutý a teda právoplatný. Okresný súd obligatórne zmysle § 403 Trestného poriadku rozhodoval o väzbe obvineného po povolení obnovy konania.

Sťažnostný súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že v prípade obvineného je v súčasnom štádiu trestného konania daný dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Tak ako uviedol prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia obžalovaný bol okrem trestnej veci, v ktorej bola povolená obnova konania, dva krát súdne trestaný za majetkovú trestnú činnosť páchanú formou podvodov. Nakoľko v tejto aktuálne prejednávanej trestnej veci bol opätovne uznaný za vinného zo spáchania zločinu úverového podvodu, možno konštatovať, že konanie obžalovaného nebolo náhodné a ojedinelé. Rovnako je správna aj tá úvaha prvostupňového súdu, že pre spáchanie trestnej činnosti sa obžalovaný rozhodol napriek tomu, že bol mal pravidelný príjem. Uvedené skutočnosti aj v tomto štádiu trestného konania odôvodňujú jeho držanie vo väzbe na základe obavy, že pri prepustení na slobodu by pokračoval v páchaní majetkovej trestnej činnosti. Pri úvahe nad dĺžkou ďalšieho trvania väzby obžalovaného bude možné zohľadniť i skutočnosť, že obžalovaný bol dlhšiu dobu vo výkone trestu odňatia slobody. V tomto štádiu trestného stíhania sa však vzatie obžalovaného do väzby javí ako nevyhnutné, na dosiahnutie účelu trestného konania. Pobyt obžalovaného vo výkone trestu odňatia slobody mal samozrejme za následok to, že obžalovaný nemohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, čo však neznamená, že automaticky zaniká obava z trestnoprávnej recidívy v konaní obžalovaného do budúcnosti. Opakovanie páchania rovnakého druhu trestnej činnosti v minulosti v tomto smere prevažuje nad pozitívnym správaním sa obžalovaného vo výkone trestu odňatia slobody. Pokiaľ obhajca obžalovaného namieta k neprimeranú dĺžku obnovovacieho konania, je potrebné uviesť, že dĺžka tohto konania nemá priamy vplyv na rozhodnutie o väzbe. Judikatúra Ústavného súdu SR, na ktorú aj obhajca obžalovaného vo svojej sťažnosti poukazuje, sa zaoberá dĺžkou trestného konania, v rámci ktorého sa obvinená osoba nachádza vo väzbe. V predmetnom prípade sa však obžalovaný počas obnovovacieho konania nenachádzal vo väzbe ale vo výkone trestu odňatia slobody. Konanie, ktoré sa týkalo rozhodovania o väzby obžalovaného naopak prebehlo bez akýchkoľvek prietahov a o väzbe obžalovaného bolo rozhodnuté bezprostredne po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia, ktorým bola povolená obnova konania v jeho prospech.

Obhajoba tiež namieta, že väzba obvineného, spolu s dobou výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bude započítaný do nového trestu, vymohla presiahnuť výmeru nového trestu, ktorý mu bude po obnove konania uložený. Úvahy o výške trestu odňatia slobody, ktorého uloženie prichádza do úvahy výrazne presahuje rámec rozhodovacej činnosti tunajšieho súdu v rámci prieskumu napadnutého uznesenia. Tunajší súd nemôže svoje rozhodnutie zakladať na úvahách o výške budúceho trestu odňatia slobody, nakoľko by išlo o prejudikovanie otázky, ktorá nepatrí do kompetencie sťažnostného súdu.

Vecne správny je i ten výrok prvostupňového súdu, ktorým rozhodol o započítaní väzby obžalovaného, keď táto väzba mu bola započítaná od okamihu, kedy uznesenie o povolení obnovy konania nadobudlo právoplatnosť. Pokiaľ ide o posledný z napadnutých výrokov prvostupňového súdu, ktorým nenahradil väzbu obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, i tento výrok je v súlade so zákonom a v súlade so zisteným skutkovým stavom. Práve vyššie uvedená recidíva trestnoprávneho konania obžalovaného v minulosti vedie k záveru, že nahradenie väzby dohľadom súdneho úradníka nie je dostačujúci spôsob, ktorým by bolo možné dosiahnuť rovnaký

účel ako je sledovaný väzbou. Pokiaľ ani predchádzajúceho odsúdenia nemali na obžalovaného ten účinok, aby ho odradili od ďalšieho páchania trestnej činnosti, nemožno rozumne predpokladať, že dohľad súdneho úradníka eliminuje obavu zo správania sa obžalovaného, pre ktorú bol vzatý do väzby.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a zistenia dospel sťažnostný súd k záveru, že všetky napadnuté výroky uznesenia prvostupňového súdu sú vecne správne a zákonné. Preto sťažnosť obžalovaného ako nedôvodnú zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.